

## [Justitsministeren.]

„Politikassen for byen Thorshavn og syslernes politikasser sammenlægges til én politikasse. Justitsministeren fastsætter reglerne for denne kasse og for regnskabsaflæggelsen vedrørende dens indtægter og udgifter, alt i overensstemmelse med forskrifterne i plakat af 19. februar 1819.“

I de bemærkninger, som ledsagede lovforslaget, anførtes, at ændringen af lovens § 14 tilsigtede en forenkling af den hidtil gældende ordning ved at sammenlægge de 7 små færøske politikasser til én politikasse, og at ændringen endvidere medførte — jeg citerer —:

„at reglerne for den færøske politikasse og regnskabsaflæggelsen vedrørende dens indtægter og udgifter i lighed med den for rigets øvrige politikasser gældende ordning skal fastsættes af justitsministeren.“

Spørgsmålet om udvidelse af kredsen af udgifter, der afholdes af politikasserne, blev i øvrigt rejst over for finansministeriet af det spareudvalg, der blev nedsat i 1950, et udvalg, hvori en repræsentant for hver af de i finansudvalget repræsenterede partier havde sæde. Udvalget foreslog, at visse udgifter fremtidig skulle afholdes af politikasserne, bl. a. rigspolitichefens embedsudgifter til repræsentation og forskellige særlige udgifter vedrørende Københavns politis udgifter til gratialer og dusører og forskellige tilskud til politiets foreninger samt til undervisning og studierejser. For at muliggøre gennemførelsen af dette forslag blev der af justitsministeriet ved skrivelse af 2. marts 1951 oprettet en særlig politikasse for København under administration af politidirektøren.

Denne af spareudvalget foreslåede linje er i forståelse med finansministeriet og finansudvalget senere videreført. Som et udslag heraf blev justitsministeriets udgifter på finanslovene for finansårene 1954-55 og 1955-56 nedsat med et samlet beløb på 97.000 kr. årlig vedrørende formål, hvortil midlerne hidtil kun delvis havde kunnet afholdes af politikasserne.

Efter at der ved cirkulære af 1. marts 1955 var gennemført en yderligere rationalisering af politikasseordningen, blev det i skrivelse af 14. april 1955 meddelt finans-

ministeriet, at justitsministeriets finanslovbevillinger fra og med finansåret 1955-56 ville kunne reduceres med ca. 252.000 kr. i stedet for det tidligere for dette finansår anslåede beløb af 97.000 kr.

Endelig er der med virkning fra 1. april 1958 truffet bestemmelse om, at et beløb på ca. 120.000 kr. årlig af bevilgede udgifter vedrørende strafferetsplejen skulle afholdes af politikassen for København. Det drejer sig her om særlige udgifter i forbindelse med politiets efterretningstjeneste.

Jeg har med disse bemærkninger gerne villet understrege, at spørgsmålet om politikassernes anvendelse ikke er noget nyt spørgsmål, men et spørgsmål, der er taget stilling til adskillige gange før. Det betyder ikke, at jeg er modstander af, at spørgsmålet tages op til ny vurdering; og som det er bekendt, har jeg den 24. november 1961 nedsat et udvalg med repræsentanter for politiets organisationer, politidirektøren, rigspolitichefen, Politimesterforeningen, finansministeriet, justitsministeriet og også revisionsdepartementet. Udvalget har til opgave at overveje politikassernes fremtidige omfang og administration. En redegørelse fra dette udvalg om politikassernes udgifter sammenholdt med indtægterne kunne danne grundlag for en nøgtern bedømmelse af, om alle udgifterne eller nogle af dem nu bør afholdes af statskassen, og om alle indtægterne bør indgå i statskassen, eller om enkelte, f. eks. dem med tilknytning til næringsloven og beværterloven, ikke snarere bør tilfalde kommunerne. Jeg finder det for så vidt beklageligt, at forslagsstillerne ikke har ment at kunne afvente en sådan redegørelse.

Jeg er ikke overbevist om, at spørgsmålet lader sig løse så let, som det fremsatte lovforslag giver udtryk for. Sagen er, at det ikke er tilfældigt, at man har opretholdt politikasserne. Den ordning, man har her, hvorefter den lokale politimester disponerer inden for givne retningslinjer eller efter afgørelse af rigspolitichefen eller justitsministeren, har i hvert fald den fordel, at man med et minimum af administration opnår en hurtig og smidig afgørelse af en meget stor del af de problemer, der opstår i forbindelse med politivæsenets udgifter. Når jeg ligesom forslagsstillerne mener, at der er grund til nu at overveje en revision af politikasseordningen, har jeg — hvad der ikke kan